Evropští intelektuálové pomáhají zakrývat brutální vraždy

- CZ24 News | 29. listopadu 2019

ČESKO: Následující text byl ve zkrácené podobě prosloven na semináři Pronásledování křesťanů v 21. století, který proběhl v listopadu 2019 v Poslanecké sněmovně.

Dne 5. června 2018 proběhla na půdě Evropského parlamentu panelová diskuze na téma Diskriminace křesťanů v Evropě. Během příprav na tu konferenci bylo **zdokumentováno** 2 200 případů, které se odehrály v zemích EU. Ve všech případech byla křesťanům upřena práva, která jsou všem ostatním standardně garantována. Většinu z těch případů rozdělit do tří oblastí.

- Ochrana proti urážce. Existuje řada soudních rozsudků a administrativních rozhodnutí o tom, že křesťané musí strpět nejrůznější urážky své víry. To by nebylo nijak strašné, kdyby ty stejné úřady a stejné soudy neposkytovaly rozsáhlou ochranu muslimům.
- Byla zdokumentována řada případů v nemocnicích, kdy křesťanský zdravotnický personál nechtěl provádět potraty a místo toho se chtěl věnovat jiné práci. Tato možnost byla křesťanům upřena. Muslimům jsou ovšem garantovány široké možnosti uplatňovat svou víru, s tím, že náklady mají nést zaměstnavatelé.
- Univerzity a školství vůbec. Praxe, kdy v kampusu působí islámské organizace a působení křesťanských je zakázáno, je v zásadě běžnou.

Fakticky se jedná o standardní chování státní správy a soudů v zemích EU. Jestliže bylo 2 200 případů detailně zdokumentováno, je pravděpodobné, že takových případů jsou ve skutečnosti desetitisíce. Všimněte si, že žádný z těch případů nevyvolává veřejnou diskuzi. Postupně vznikl všeobecný konsensus, že takto je to správné. Že křesťané mají akceptovat, že jejich náboženství je jaksi nižší či horší než islám.

Konvertité ke křesťanství jsou pronásledování, je jim vyhrožováno, jsou přepadáni na ulicích…

Ještě mnohem horší věci ale provádějí příslušníci muslimských komunit.

Konvertité ke křesťanství jsou pronásledování, je jim vyhrožováno, jsou přepadáni na ulicích, jsou poškozovány jejich domy. Děje se tak za blahosklonného přihlížení policie. V tom aspektu se EU začíná podobat Egyptu nebo Pákistánu.

Ničení křesťanských kostelů. V posledním roce se mluvilo především o Francii, zejména v souvislosti s vypálením katedrály Notre Dame. Data, která byla u té příležitosti zveřejněna, ukazují, že v samotné Francii dochází k více než jednomu útoku na kostely denně, a že situace v dalších evropských zemích není o mnoho lepší. Úřady se vesměs příliš nenamáhají situaci řešit. V prvnímu útoku již došlo i v českých zemích, kde muslimský migrant počmáral pravoslavný kostel v Praze na Olšanech hanlivými nápisy. Potrestán byl – jak příznačné – napomenutím.

Muslimský migrant počmáral pravoslavný kostel v Praze na Olšanech hanlivými nápisy. Potrestán byl – jak příznačné – napomenutím.

Co se ale stane v případě útoku na mešitu? To víme po případu z Velké Británie, kdy jistý Kevin Kreham položil na práh mešity sendvič se slaninou. Byl odsouzen k nepodmíněnému trestu, a umístěn do věznice ovládané muslimským gangem, bez jakékoliv ochrany. Velmi rychle byl skutečně

mrtev. Oficiální zpráva označila za příčinu blíže neurčité „selhání srdce“ a tím byl případ ukončen. Mainstreamový tisk o tom referoval jako o správné věci, bez nejmenšího vyjádření pochybností.

Pronásledování svým způsobem ke křesťanství patří. Je to jediné náboženství v dějinách, jehož zakladatel byl umučen. Když je dnes připomínána inkvizice a jiné násilné etapy křesťanských dějin, je důležité připomínat, že naprostá většina obětí byli křesťané. A nemám na mysli nábožensky lhostejné lidi žijící v křesťanských zemích, ale skutečně horlivé křesťany. Lidi, kteří podstoupili nebezpečí i smrt kvůli nějakému bodu křesťanské víry, který lidé z venku ani nedokážou pochopit.

Když je dnes připomínána inkvizice a jiné násilné etapy křesťanských dějin, je důležité připomínat, že naprostá většina obětí byli křesťané.

S diskriminací křesťanů bychom se neměli smířit, ale to, že k ní dochází, na tom by ještě nebylo nic šokujícího.

Jenže my narážíme ještě na něco úplně jiného a mnohem děsivějšího. Žijeme v části světa, kde během posledních staletí dramaticky klesla násilnost. Je už mimo naši představivost, že by někdo mohl být zaživa stažen z kůže, opékán na pomalém ohni nebo roztrhán na kusy. Kdybychom něčemu takovému museli přihlížet, nejspíš bychom tím byli těžce poznamenáni do konce života. A většina z nás by se nejspíš zhroutila při pomyšlení, že by to mohlo být provedeno nám nebo našim blízkým.

V jiných částech se ale odehrávají věci stejně brutální jako ve starověku. Lidé jsou trestáni za to, že si osvojili ty nejlepší hodnoty naší civilizace.

V jiných částech světa se ale odehrávají věci stejně brutální jako ve starověku. Lidé jsou trestáni za to, že si osvojili ty nejlepší hodnoty naší civilizace. Neméně děsivá je lhostejnost, s jakou k tomu přistupujeme. S jakou samozřejmostí je to v naší části světa akceptováno, a dokonce tiše podporováno. Bez nejmenší známky soucitu. Kvůli každému broučkovi, jehož počty domněle klesají, se zakládají aktivistické skupiny a pořádají demonstrace. A tady jsou lidé zabíjeni, mučeni, upalováni zaživa, prodáváni do otroctví – a nic!

Dámy a pánové, to, co se děje, to není méně strašné než vyvražďování Židů za nacistického režimu. Probíhají další Osvětimi, ale bylo by politicky nekorektní to kritizovat.

Evropští intelektuálové dokonce vyvíjejí značné úsilí, aby vyvražďování zakryli, případně ospravedlnili. Namátkou jsem vybral jeden starší titulek z webu Českého rozhlasu: *Při náboženských střetech mezi křesťany a muslimy v Egyptě zemřelo nejméně 5 lidí.* Autor cíleně vyvolává dojem, že došlo k jakémusi v podstatě rovnocennému střetu a na obou stranách byli mrtví. Když si dáte práci a zjistíte, co se ve městě Chusús ve skutečnosti událo, zjistíte něco úplně jiného. Tamní muslimové uspořádali pogrom na křesťany, pět jich zabili a spoustu dalších zmrzačili nebo vážně zranili.

Kvůli každému broučkovi, jehož počty domněle klesají, se zakládají aktivistické skupiny a pořádají demonstrace. A tady jsou lidé zabíjeni, mučeni, upalováni zaživa, prodáváni do otroctví – a nic!

Předpoklady, že velké křesťanské církve využijí svého vlivu, aby se zastaly svých pronásledovaných bratří, se ukázaly jako naivní. Jak se vyjádřila jedna skandinávská biskupka, *„nepomáhám někomu proto, že on je křesťan, ale že já jsem křesťan.“* Přeloženo do běžného jazyka: to, že je někdo křesťan, je dostatečným důvodem, aby mu skandinávská státní církev odepřela pomoc, kterou by poskytla někomu jinému. Velké církve už vesměs přijaly postavení podřízenosti vůči islámu a roli hrají i další faktory. Třeba americká katolická církev byla za prezidenta Obamy příjemcem grantů na podporu migrace ve výši 80 milionů dolarů ročně, česká Římsko-katolická charita rovněž dostává významné peníze, větší protestantské církve fakticky splynuly s multikulturními neziskovami…

nemohou si dovolit cokoliv nekorektního.

Postupně se tak zrodila hierarchie bytostí, jejichž život má v očích západních intelektuálů různou hodnotu:

- Džihádisté – ti jsou chráněni nejvíce
- Ostatní muslimové
- Lidé indiferentní a jiných náboženství
- Chráněná zvířata
- Křesťané

Za tímto hrůzostrašným mravním selháním je více faktorů, z nichž uvedu dva.

Stačí připomenout diskuzi nad počítačovou Kingdom, Come!, kdy redaktoři The Guardian akceptovali tvrzení, že v českých zemích žili v raném středověku černoši.

Za prvé. Západ je ve stavu sebevražednosti. Intelektuální kruhy akceptovaly, že západní kultura je ta nejhorší a nejméně hodná ochrany. Křesťané v zemích třetího světa jsou jakýmsi ostrůvkem tradiční západní kultury. Symbolizují vše, proti čemu současné evropské elity bojují.

Za druhé. Evropští intelektuálové mají často dojem, že křesťané se do islámských zemí přestěhovali během poslední generace, a to nejspíš s cílem rozvracet tamní kulturu a životní styl. Nebudu se zabývat tím, že právě to ti lidé prosazují pro své vlastní země, ale zmíním nedostatek vzdělání. V naprosté většině případů jsou totiž předmětem útoků křesťanské komunity, které v těch zemích žijí po staletí. Velmi často tam žijí déle než muslimové, v případě Jižní Afriky déle než současná černá populace. Jenže nezapomínejme, že dějepisné znalosti současných novinářských špiček jsou velmi chatrné. Stačí připomenout diskuzi nad počítačovou Kingdom, Come!, kdy redaktoři The Guardian akceptovali tvrzení, že v českých zemích žili v raném středověku černoši.

V roce 2016 probíhala ve Velké Británii konference o pronásledování křesťanů, na kterou byli pozváni i biskupové syrské pravoslavné církve, jejíž členové tehdy nepředstavitelně trpěli. Vláda Terezy Mayové je odmítla vpustit do země. Se zdůvodněním, že existuje riziko, že by ve Velké Británii požádali o azyl. Ve stejném roce provedlo britské námořnictvo složitou operaci, kdy na pobřeží Libye vyzvedlo několik desítek džihádistů. Jeden z nich provedl v následujícím roce v Manchesteru pumový atentát, při kterém zavraždil několik desítek dospívajících. Pokud předpokládáte, že toto zvrácení řazení priorit vyvolala kritiku, mýlíte se. Nikdo nepřišel o funkci, nikdo nemusel rezignovat, nikdo nebyl kritizován. Novináři hlavního proudu vidí věc stejně jako vládní úředníci. To je Velká Británie současnosti. A situace v jiných evropských zemích se příliš neliší.

Podobných případů bychom našli najít stovky. Západní elity, které až zběsile nenávidí vlastní civilizaci, očekávají od obyvatel chudých zemí, že budou jasně vystupovat proti evropské kultuře a evropskému životnímu stylu. A když to tamní křesťané dělat nechtějí, jsou pokládáni za zrádce.

Západní elity, které až zběsile nenávidí vlastní civilizaci, očekávají od obyvatel chudých zemí, že budou jasně vystupovat proti evropské kultuře a evropskému životnímu stylu.

To také dobře ukazuje, jak nesmírně nepravdivé jsou řeči o tom, že muslimští migranti se budou integrovat nebo že se už skvěle integrují (jak se vyjádřil Šimon Pánek). Multikulturní aktivisté ve skutečnosti velmi dobře vědí, že se nikdy integrovat nebudou. Proto je do Evropy dovážejí. Kdyby hrozilo, že se přizpůsobí a přestanou tudíž potřebovat speciální multikulturní servis, neziskovky by je

tu nechtěly. Řeči o integraci – to je jenom taková lež pro uklidnění evropského publika a pro získání času pro další dovoz džihádistů.

Dámy a pánové, možná vás napadá otázka, proč ti lidé vůbec nemyslí na bezpečnost vlastních zemí ani na budoucnost svých národů.

1. Jak jsem vysvětlil v knize Prolomení hradeb, jejich nejcennější dovedností je v tuto chvíli schopnost hrbit se. Ponižovat se před kýmkoliv. Neomezeně. Před Bruselem, před centrálou Otevřené společnosti, před korporacemi, před islámskou komunitou. Tomu odpovídají jejich povahové rysy. Na to jsou zvyklí. Od panstva akceptují cokoliv – i nejhorší formy vražd a mučení.
2. Ve vyšších společenských vrstvách začíná převládat přesvědčení, že islám se v dohledné době stane státním náboženstvím, a že dosavadní evropské instituce, zvyklosti a kultura budou přizpůsobeny. Jak by si tedy mohli dovolit kritizovat muslimské zacházení s křesťany.

Pražská pobočka americké reklamní agentury Ogilvy zveřejnila loni náborový inzerát. V inzerátu mluvila „typická zaměstnankyně" pražské pobočky. Mladá ambiciózní vysokoškolačka, která se ráda baví, ráda se hezky obléká a… učí se arabsky. Tak se připravují noví zájemci o členství v elitě.

…„typická zaměstnankyně" pražské pobočky. Mladá ambiciózní vysokoškolačka, která se ráda baví, ráda se hezky obléká a… učí se arabsky. Tak se připravují noví zájemci o členství v elitě.

3. Schopnost plně se koncentrovat na rozpočet svého oddělení, případně zisk a neřešit nic jiného. Ožívá tak nejtemnější rys evropský racionality. Jak ukázala Hannah Arendtová, právě tato mentalita „řeším svou práci" byla za vyhlazením milionů Židů. Sadističtí dozorci ve vyhlazovacích táborech, to byla pouze poslední vrstva. Ale nad nimi byly tisíce byrokratů, kteří „pouze" plánovali dopravu, sestavovali rozpočty či organizovali stavební práce. Nebyli to jen zaměstnanci německých úřadů, ale také manažeři a inženýři firmy IBM, která pro Hitlerovu vládu pracovala. Nikdo z nich si nepoložil otázku o celkovém smyslu toho, co budují. Každý se plně soustředil na svůj dílčí úkol a své peníze.

Totéž hraje roli i dnes. Nejhůře na to doplácejí křesťané třetího světa. Ale stejný princip vede i k tomu, že západ podporuje násilí proti buddhistům a hinduistům, dopouštějí-li se ho islámské komunity.

Jak už jsem připomněl, náš kontinent je plný aktivistů, kteří horečnatě hledají příležitost někoho zachraňovat. A když tu jsou lidé, kteří opravdu děsivě trpí, aktivisté je okázale ignorují. Nebo dokonce násilí podporují.

Za křesťany třetího světa totiž nestojí ani Vatikán, ani evropské fondy, ani saudské peníze ani katarské peníze ani Nadace otevřené společnosti. Pomoci skutečným trpícím by znamenalo jít do rizika a do střetu s mocnými. Toho nejsou aktivisté schopni. Jsou zvyklí se velkým penězům a velké politické moci podřizovat.

Za křesťany třetího světa totiž nestojí ani Vatikán, ani evropské fondy, ani saudské peníze ani katarské peníze ani Nadace otevřené společnosti. Pomoci skutečným trpícím by znamenalo jít do rizika a do střetu s mocnými.

Dámy a pánové, nemůžeme nést odpovědnost za celý svět. A nemůžeme pomáhat všude, kde se děje nějaké bezpráví. Nemáme na to dost prostředků ani dost schopností.

K povaze příslušníků naší civilizace ale patří, že v takových případech cítíme lítost. Cítíme se špatně a je to tak dobře. Vidíme utrpení, cítíme bezmoc a přáli bychom si, aby to bylo jinak.

Z toho vyplývají dilemata, která naše civilizace zná už tři tisíce let. Nad tím přemýšlíme. O tom jsou složité filosofické knihy. S tím se učíme žít. I proto jsou naše země méně násilným místem, než byly v minulosti.

Ne, že by cítit lítost stačilo. Ale člověk, který toho není schopen, je monstrum. A právě taková monstra jsou vytvářena obrovskými organizacemi, tupou byrokracií a bojem o rozpočty, v kombinaci s novými počítačovými technologiemi. Proto jsme schopni podporovat zabíjení židovských dětí, je-li to v souladu s rozpočtovými prioritami. Proto mohou někteří podporovat krutost vůči křesťanům v zemích třetího světa.

Proto jsme schopni podporovat zabíjení židovských dětí, je-li to v souladu s rozpočtovými prioritami. Proto mohou někteří podporovat krutost vůči křesťanům v zemích třetího světa.

Dnes čelíme různým islámským komunitám, a většině z nich nerozumíme. Fráze o tom, že existují různé druhy muslimů, ta jen zakrývá ustupování těm nejhorším a tolerování čehokoliv. Přitom tu jsou lidé, kteří znají islámské komunity zblízka, důvěrně a po staletí. Jejich zkušenosti pro nás mohou být životně důležité. Ale my zkušenosti těchto lidí žijících v Libanonu, Pákistánu, Nigérii, Egyptě, Íránu a jindy zahazujeme, protože se nehodí do boje o rozpočty.

Je to destruktivní především pro nás. Když někdy zaznívá něco ve smyslu *„to, že jste nám odepřeli pomoc, se vám jednou vrátí. Muslimové budou s vámi zítra jednat tak, jak jednají dnes s námi,“* může na tom být nepříjemně hodně pravdy.

Jestli se dnes někteří zabývají tím, že upozorňují na pronásledování křesťanů, organizují pro ně pomoc nebo se snaží vytvořit tlak na tyranské vlády, je to důležité i kvůli nám. Jsme to důležité pro to, aby se z nás nestala monstra.

Snaží se vytvářet osobnosti, které nejsou schopny bojovat a nejsou schopni bránit své země a své blízké. Ale kteří zároveň necítí nejmenší lítost, když dojde na to nejhorší mučení a zabíjení

Ta nejhorší monstra se snaží vytvářet dnešní progresivisté. Snaží se vytvářet osobnosti, které nejsou schopny bojovat a nejsou schopni bránit své země a své blízké. Ale které zároveň necítí nejmenší lítost, když dojde na to nejhorší mučení a zabíjení. Mohou to dokonce podporovat.

Skutečný zájem o skutečné trpící – společně s odhodláním pevně bránit vlastní země – je tou nejlepší protilátkou.